

F.t.l. vedr. våbenloven

og derfor vil den oftest have købt sine våben andetsteds og længe før, den langsomme danske bureaukratprocedure er bragt til ende. Og resultaterne bliver tilfældige: For eksempel skal en socialdemokratisk regering ikke have utak, fordi den gav tilladelse til at eksportere granathylstre til Indien, mens det var i krig med Pakistan. Men Danmark langt nærmere stående og betalingsdygtige nationer – som for eksempel Israel og Sydafrika – nægtes det at eksportere til, fordi Danmarks Radios magtfulde journalister hetzer mod de pågældende lande.

Særlig grelle bliver forholdene, fordi afgrænsningen af § 6s anvendelsesområde – i hvert tilfælde under nutidens teknologi og vidtfavnende krigsførelsesformer – er meget uklare, se for eksempel § 6, stk. 1, nr. 3 og 4. Gummistøvler og forkølelsspiller er omfattet af bestemmelsens tekst, der derfor må fortolkes indskrænkende. Men hvor går grænsen så, når man ikke kan stole på lovens egne ord?

Det var nærliggende at overveje, om der for eksempel kun skulle gives frit løb for eksport til andre NATO-lande, eller at loven på anden måde skulle nationalitetsbegrænse salgene. Taler herom er imidlertid skinhelligt øjenblår. Som det internationale forretningsliv er organiseret nu om dage, har vi ingen sikkerhed for, hvor vore eksportvarer til syvende og sidst vil havne. Nationalitetsbegrænsninger vil derfor alene skabe retsuisikkerhed for den enkelte og økonomisk tab for samfundet, fordi der måske bliver indblandet fremmede mellemhandlere, der skal have deres fede avancer.

Det reelle indhold af § 6 er derfor at give danske skibsværfter, maskinfabrikker og adskillige andre virksomheder et handicap i forhold til udenlandske konkurrenter oven i de mange andre folketingskabte.

Dansk industri er inde i en meget kedelig udvikling; en udvikling, som skyldes den dårlige måde, landet bliver ledet på. Det medfører, at mange industrier lukker, fordi de ikke kan hamle op med vore konkurrentlande. Det betyder øget betalingsbalanceunderskud og større arbejdsløshed.

Nærværende forslag er så helt åbenbart et forslag, der trækker i den rigtige retning, fordi vedtagelse af forslaget vil betyde, at flere virksomheder kan producere varer, som kan sælges til udlandet, hvilket igen betyder, at betalingsbalanceunderskuddet til arbejdsløshedsunderstøttelse mindskes, fordi der vil blive flere arbejdspladser, og er der noget, Danmark har brug for, så er det bestemt arbejdspladser i eksportproduktionsvirksomheder.

For eksempel er hele værftsindustrien inde i en meget alvorlig krise. Den ville blive hjulpet ganske væsentligt, hvis det kunne tillades at bygge inspektionsskibe, inspektionsskuttere, og torpedobåde af Villemoesklassen. Danske flådeskibe er efterspurgt ude omkring i den store verden på grund af deres høje standard.

Senest har det drejet sig om at redde Helsingør ved at give det derværende skibsværft adgang til at sælge fem patruljebåde til Saudi-Arabien – noget der ville give ca. 2000 mandårs ekstra beskæftigelse i Danmark.

Også inden for elektronikindustrien vil produktionen kunne forøges ganske væsentligt, fordi den danske know-how netop på dette område er vældig godt anerkendt ude i verden.

En vedtagelse af dette forslag vil derfor betyde: gode, sunde, danske arbejdspladser, mere valuta til landet og dermed mindre arbejdsløshed og mindre betalingsbalanceunderskud.

Derimod vil det ikke betyde mere ufred i verden. De, der vil føre krig, skal nok skaffe sig de fornødne våben på den ene eller anden måde. Det går jo forud for alt andet for de pågældende. Om det lille fnug på globusen, der hedder Danmark, bidrager dertil eller ej, er i verdensfredssammenhængen aldeles betydningsløst. Men for den danske beskæftigelse og samfundsøkonomien i øvrigt vil det være af ganske stor værdi at få fri adgang til det særdeles profitable internationale våbenmarked. At § 6 ødelægger dansk rustningsindustri er i virkeligheden eksport af arbejdspladser plus endnu hårdere gældsslaveri som hovedarven fra vor generation til vore børn og børnebørn. Som følge af kobernes store og åbne pengepunge er våbensalg måske det af samtlige brancheområder, der bedst kan finansiere, at danske virksomheder får råd til at være second to none i forskningen. Ny viden er aldeles afgørende for, at Danmark kan udvikle sin høje velfærdsstandard i størst muligt omfang. Oprettes for eksempel en dansk kampvognsfabrik, vil dens forskningsresultater højst sandsynligt give basis for mange nye danske virksomheder, der kan producere motorkøretøjer eller dele dertil. Penicillin, radar, lommeregner, flyvemaskiner og meget, meget andet er et resultat af, hvad der oprindeligt var den »krigsproduktion«, som den kortsynede § 6 udelukker danske virksomheder fra.

Når det drejer sig om de superavancerede storvåben, vil dansk industri selvsagt ikke kunne komme til at spille nogen særlig rolle, men også stillingen som underleverandør vil her være et stærkt ønskeligt bidrag til at bedre den danske beskæftigelse og betalingsbalance.